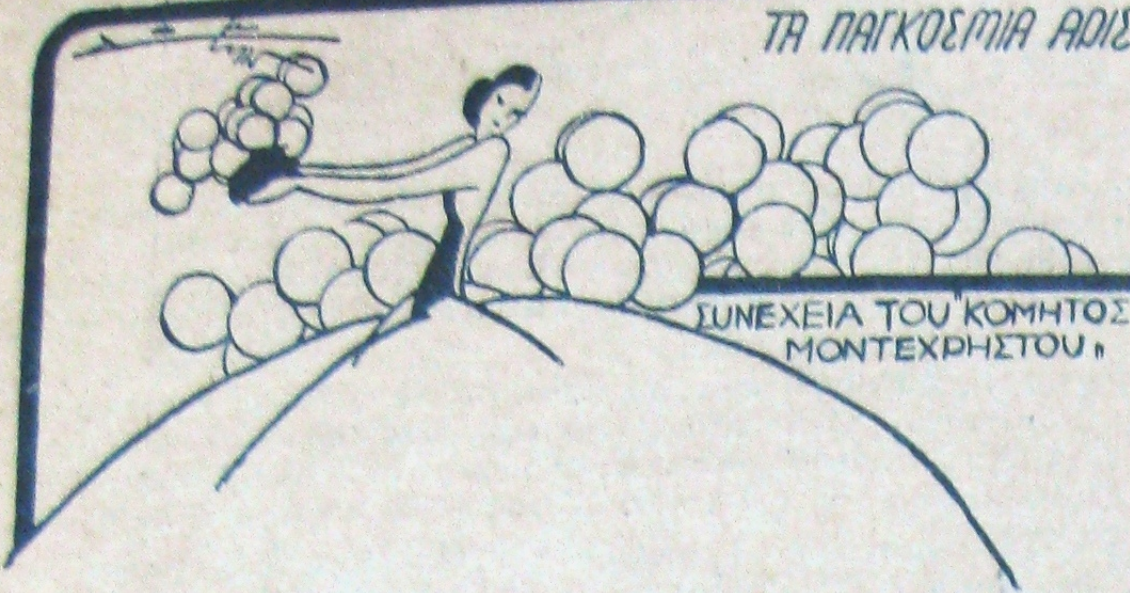

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Δός μου την επιστολή αυτή! ψιθύρισε χλωμός στη Χαΐδω. Έκείνη, προσωποποιημένη ή Άθωότης, όπως ήταν προσωποποιημένη κ' ή Καλλονή, δέν άντελήφθη τίποτε απ' την άγρία αυτή ψυχική τρικυμία του λατρευτού της συζύγου. "Απλωσε άνύποπτη τὸ χέρι της καὶ τοῦ ἔδωσε ἕναν σφραγισμένο φάκελλο, τὸν ὁποῖο ἀνοιξε ἐκεῖνος μὲ χέρια πὸ σιγότερεμαν...

Καὶ τότε, στὴν ἐπιστολὴ ὁ Μοντεχρήστος διάβασε αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις:

«Πεθαίνω ἀπ' τὴ θλίψι μου... Ἐλάτε γρήγορα κοντά μου! Μερσεδές»

Φριχτός ἀγωνίας ξέσπασε πάλι στὴν τίμια ψυχὴ τοῦ κόμητος. Ἡ ἄλλοτε λατρευτὴ του, τὸν καλοῦσε μὲ ἀπόγνωσι κοντὰ της, ποῖος ξέρει ἀπὸ τί ἀγωνίες στενοχωρεμένη... Μὰ τώρα ὁ Μοντεχρήστος δέν ἦταν ἐλεύθερος πειά... Ὁ νόμιμος δεσμός του μὲ τὴν ἀγνή καὶ θελκτικὴ Ἑλληνίδα, τοῦ δημιουργοῦσε καινούργιες ὑποχρεώσεις καὶ καινούργια ἐπιτακτικὰ καθήκοντα: Εἶχε νόμιμη σύζυγο τώρα καὶ λατρευτὸ παιδί!... Μποροῦσε λοιπὸν νὰ λείψῃ ἀπὸ κοντὰ της, τρέχοντας πρὸς τὴν πρώτη του ἀγάπη, πὸ πιθανὸν νὰ ἦταν ζωντανὴ ἀκόμη στὴν ψυχὴ του, ἀλλὰ πὸ ἔπρεπε συγχρόνως νὰ εἶνε γιὰ πάντα πεθαμμένη;

Ἰδρωμένος ἀπ' τὸ μαρτύριο τῆς ἀμφιβολίας του καὶ τῆς ἀγωνίας του, κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια τὴν λατρευτὴ του σύζυγο καὶ τῆς εἶπε μωρομυριστὰ:

—Μοῦ γράφει ἡ Μερσεδές!... Ξέρεις θέβαια, τί ρόλο ἔχει παίξει στὴ ζωὴ μου, αὐτὴ ἡ γυναίκα!

—Ξέρω, ἀγαπημένε μου! ψιθύρισε κ' ἡ Χαΐδω, κυττώντας τὸν σταθερὰ καὶ μ' ἐμπιστοσύνη.

—Διάβασε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴ της, καὶ πὲς μου μόνη σου τί πρέπει νὰ κάνω!... Θὰ σὲ ὑπακούσω τυφλά, σὲ ὅ,τι μοῦ ὑποδείξεις!

Ἡ Χαΐδω ἀπλωσε τὸ ἄβρό της χέρι, πῆρε τὴν ἐπιστολὴ καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιά...

Κατόπιν, γαλήνια σὰν ἀγία, τὴν ἔδωσε πίσω στὸν σύζυγό της καὶ τοῦ εἶπε ἀπλᾶ:

—Πότε θέλεις νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Μασσαλία, ἀγαπημένε μου;

—Πὲς μου, γιὰ νὰ διατάξω νὰ ἐτοιμάσουν τὶς ἀποσκευές μας!

—Εἶσαι ἄγγελος, λατρευτὴ μου καὶ σ' εὐχαριστῶ! μωρομύρισε τότε ὁ Μοντεχρήστος, φιλώντας τὸ χέρι τῆς γυναίκας του μὲ ὑπερτάτη συγκίνησι. Δόσε διαταγὴ, νὰ ἐτοιμαστοῦν ὅλα... Θὰ φύγουμε τὸ γρηγορότερο, γιὰτὶ δέν ξέρω τί εἶδους κίνδυνος ἢ θλίψις ἀπειλοῦν τὴ ζωὴ ἐκείνης τῆς δυστυχισμένης!

Κι' ἐνῶ ἡ Χαΐδω βιάδιζε τώρα πρὸς τὴν πόρτα, μὲ τὸ καμαρωτὸ καὶ χαριτωμένο βῆμα της, ὁ κόμητος γύρισε πρὸς τὸν Σαντακρότσε καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε μαρκήσιε, σὲ λίγες ἡμέρες, ἴσως αἴριο ἢ μεθαύριο κιόλας, θ' ἀναγκαστῶ νὰ λείψω! Θὰ φύγω γιὰ τὴ Γαλλία... Ἐντωμεταξύ, θὰ ἔχω κάνει τὸ πᾶν—δ-

σο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου, τουλάχιστον—γιὰ νὰ διευκολύνω τὸν ἀγῶνα σας!... Σὰς ἐμπιστεύομαι, ὅσο θὰ λείπω, τὸ γυιό μου τὸν μονάκριβο!... Θὰ εἶνε ἕνας προσφιλὴς δεσμός, ὁ ὁποῖος θὰ συνδέῃ τὴν ψυχὴ μου μαζύ σας, κατὰ τὴν ἀπουσία μου!.. Ἀγωνίζεστε γιὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἰδανικά... Δεχθῆτε λοιπὸν γιὰ μαθητὴ σας τὸν μονάκριβο Ἐλπιδοφόρο μου, καὶ διδάξτε του στοργικὰ τὴν πείρα τῶν λευκῶν μαλλιῶν σας καὶ τὶς εὐγενεῖς ὁρμές τῆς μεγάλης σας ψυχῆς!

Ἐπειτα, σκύβοντας ἀπάνω στὸν Ἀσλίττα, βιάστηκε νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας του καὶ τοῦ λογικοῦ του, μωρομυρίζοντας:

—Σπεῦσε, φίλε μου, νὰ ζήσης ἐπιτέλους μιὰ πὸ ὠρκίστηκα νὰ σὲ σώσω!

ΙΔ'.

ΜΙΚΡΑ ΜΕΣΑ — ΜΕΓΑΛΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ!

Καθὼς θυμούμαστε, ὁ Βενεδέττο—ὁ κόμης Σάν-Πέτρο δηλαδή—εἶχε πῆ στοὺς στρατιῶτες, δείχνοντάς τους τὸ Μπαρτολομέο:

—Πάρτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ μόλις ξημερώση τουφεκίστε τον!

Ὁ Μπαρτολομέο περίμενε στωϊκὰ τὸ τέλος του. Εἶχε κανονίσει ἄλλωστε καὶ τοὺς λογαριασμούς του σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὅπως τουλάχιστον φαινόταν ἀπ' τὴ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του ἱκανοποίησι:

—Τὸν ἔβρισα καὶ σκύλο, τὸν ἄθλιο, καὶ τὸν μπάτσισα κιόλας! ψιθύριζε διαρκῶς, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ ἀπὸ μυστικὴ χαρὰ. Τὸν εἶπα καὶ Βενεδέττο, ἐπίσης!... Κι' ὅταν τοῦ λὲς τὸ πραγματικὸ του ὄνομα, αὐτονοῦ τοῦ ἀχρείου ψευτοκόμητος Σάν-Πέτρο, εἶνε σὰν νὰ τὸν βρίζης δέκα φορές κι' ὄχι μιὰ! Γιατὶ «Βενεδέττο», θὰ πῆ αἰσχος, ἀτιμία, πλαστογραφία, κάτεργο, προδοσία, κλπ. κλπ.! Μήπως μένει καὶ τίποτα τὸ ἀποτρόπαιο, πὸ νὰ μὴν τῶχει διαπράξει ὁ κανάγιας;

Τέλος, ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν μ' ἐπικεφαλῆς ἕναν δεκανέα, φάνηκαν στὸ κελλί του καὶ τὸν πῆραν μαζύ τους «ἄρον-ἄρον». Τοῦλεγαν νὰ βιαστῆ, τὸν ἔβριζαν καὶ τὸν χτυποῦσαν πότε-πότε μὲ τοὺς ὑποκοπᾶνους τῶν ὄπλων τους..

Ὁ δυστυχὴς Μπαρτολομέο ἐνοιώθη ὅτι ζύγωναν πειὰ ἢ τελευταῖες του στιγμές... Ἐξάπαντος γιὰ νὰ τὸν τουφεκίσουν, τὸν πῆγαιναν οἱ τρισάθλιοι ἐκεῖνοι Αὐστριακοί. Κι' ἀναίσθητος στὴν ἰδέα τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖο θ' ἀντιμετώπιζε σὲ λίγο, περπατοῦσε ψιθυρίζοντας μέσα του τὰ νεκρώσιμα τροπάρια, προκαταβολικῶς!

Εἶχε ἀποφασίσει νὰ φανῆ ἥρωας, τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ ρητὰ αὐτὸ στὸν ἑαυτὸ του καὶ κρατοῦσε τώρα τὴν ὑπόσχεσί του πιστά!

Ἐνα τὸν ἔθλιβε κατάκαρδα, μόνον: Ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε γίνει—ἀθελά του, θέβαια—αἴτιος νὰ πιγῆ ὁ ἀγαπημένος του Ἀσλίττα, ὁ ἐκλεκτός ἐκεῖνος ἀσχηγός του... Ἀλλὰ ἂν τὸν θάσάνιζε φριχτὰ αὐτὴ ἡ ἰδέα, μιὰ ἄλλη ἰδέα—πὸ ἄρνησε νὰ τοῦ ἔλθῃ, ἀλλὰ τοῦ ἦρθε, ἐπιτέλους!—τὸν παρηγοροῦσε καὶ

Ὁ Μπαρτολομέο περίμενε στωϊκὰ τὸ τέλος του...

